

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A. T.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 listopada 2019 r.

wniosku obrońcy skazanego - w przedmiocie wstrzymania wykonania

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 18 lipca 2018 r., sygn. akt III K (...),

zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

postanowił:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2018 r., sygn. akt III K (...) Sąd Okręgowy w O. skazał A.T. za trzy przestępstwa m.in. z art. 200 § 1 k.k., art. 201 k.k., art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. na łączną karę 8 lat pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżyli obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), po dokonaniu zmiany opisu dwóch z przypisanych oskarżonemu czynów – w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

W kasacji od tego wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca skazanego sformułował wniosek o wstrzymanie wykonania – w pełnym zakresie – zaskarżonego wyroku, podnosząc, że wyroki zapadłe w niniejszej sprawie nie mogą ostać się w obrocie prawnym i sprawa powinna podlegać ponownej całościowej

analizie. „Mając na uwadze gwarancyjne znaczenie norm wyrażonych w art. 5 k.p.k. oraz oczekiwanie, aby osoba niewinna nie pozostawała pod ciężarem negatywnych skutków dłużej, niż jest to niezbędne konieczne jest wnioskowanie o zezwolenie A.T. na oczekiwanie na stanowisko Sądu Najwyższego w warunkach wolnościowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji w której skazany odbywał by karę, w sytuacji w której z racji na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, nie powinien tego czynić, skoro wyrok ten na skutek wniesionej kasacji nie może się ostać.

Tego rodzaju sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wspomniany charakter orzeczeń będących przedmiotem (prawomocne i kończące postępowanie) zaskarżenia kasacją i związane z tym procesowe skutki, zastosowanie przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. instytucji powinno nastąpić tylko wówczas, gdy owa zasadność zarzutów kasacji jawi

się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności kasacji obrońcy skazanego – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła.

Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest bowiem na tyle wysokie, by to stanowiło wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

as